

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/98/2025
Identifikačné číslo spisu:	1713202358
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1713202358.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ V. J. Q. B., narodený XX. N. XXXX, bytom R., R. XXX/X, 2/ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., so sídlom Limbach, Limbová 451/3, IČO: 31 342 841 (vymazaný z obchodného registra odo dňa 15. marca 2025) proti žalovanému: Q. V. K., R. V., narodený XX. B. XXXX, naposledy bytom T., T. č. XXX, zomretý XX. V. XXXX, o zaplatenie 5.000 eur a o návrhu žalobcov 1/, 2/ na opravu uznesenia, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/33/2013, o dovolaní žalobcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2025 sp. zn. 9Co/102/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnej zo strán nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Uznesením č.k. 10C/33/2013-402 z 15. januára 2021 Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol sťažnosť žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 z 19. novembra 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bola žalobcom uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 1.134,47 eura. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 26. februára 2021 č.k. 5Co/21/2021-421 rozhodol tak, že odvolanie odmietol ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/119/2023 z 26. júla 2023 dovolanie žalobcov proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol. Dôvodil, že ak zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom nepripúšťa odvolanie, nemožno proti tomuto rozhodnutiu úspešne podať ani dovolanie.

2. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 13. augusta 2024 č.k. 10C/33/2013-505 návrh žalobcov 1/ a 2/ na opravu zrejmej nesprávnosti vo výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 zo dňa 19. novembra 2020 zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/. Odvolací súd uznesením z 27. februára 2025 č.k. 9Co/102/2024-534 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

3.1. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal skutočnosťou, že žalovaný Q.. V. K., R.V., narodený XX. B. XXXX, naposledy bytom T. č. XXX, T., zomrel dňa XX. V. XXXX, t.j. ešte pred vydaním napadnutého uznesenia. Aj napriek tejto skutočnosti mal odvolací súd za to, že neboli splnené podmienky pre zrušenie napadnutého uznesenia v zmysle § 389 ods. 1 písm. a) CSP, keďže v prípade zrušenia veci by nemohlo dôjsť k náprave pochybenia a to z dôvodu, že by nebol možný procesný postup podľa § 63 CSP, resp. § 66 CSP. Odvolací súd poukázal, že konanie bolo právoplatne skončené právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-384 dňa 09. septembra 2020 a konanie v časti rozhodovania o trovách konania právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 dňa 08. februára 2021. Uviedol, že v tomto štádiu konania sa rozhoduje len o procesnom návrhu žalobcov 1/, 2/ na opravu zrejmej nesprávnosti vo výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392. Zastal názor, že napadnutým uznesením žalovanému nebola uložená žiadna povinnosť a v prípade napadnutého uznesenia toto malo byť v súlade s ustanovením § 235 CSP doručované len jednej zo sporových strán a to žalobcom 1/, 2/ keďže ich návrh na opravu bol zamietnutý.

3.2. Vo svojom odôvodnení odvolací súd zdôraznil účel postupu podľa § 224 CSP a mal za to, že návrh na opravu výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 zo dňa 19. 11. 2020, ktorí podali žalobcovia 1/ a 2/ nesmeruje k oprave nesprávnosti vzniknutých pri písomnom vyhotovení uznesenia, keďže je odôvodnený žalobcami 1/ a 2/ tvrdenou vecnou nesprávnosťou výroku o povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanému náhradu trov konania vo výške 1.134,47 eura a príslušnej časti odôvodnenia uznesenia. Dôvodil, že vydanie opravného uznesenia nie je a nemôže byť prostriedkom na odstránenie tvrdenej vecnej nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Uzavrel, že posudzovaný návrh nesleduje cieľ, ktorý možno dosiahnuť vydaním opravného uznesenia.

4. Proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, jeho prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ považoval napadnuté uznesenie za odporujúce zdravému rozumu, princípu právnej istoty a legitímneho očakávania. Napadnuté uznesenie označil za svojvoľné, arbitrárne, neracionálne, nepreskúmateľné, prekvapivé a nekonzistentne odôvodnené. Pri posúdení veci ako celku súdy svojimi rozhodnutiami v rozpore s hmotným právom a neprípustnou nadpracou de facto a de iure priznali advokátovi Mgr. Marcelovi Biznárovi nárok v sume 1.134,47 eura, ku ktorému plneniu neoprávnene zaviazal žalobcu 1/ (fyzickú osobu) a žalobcu 2/ (právnickú osobu) a to všetko spoločne a nerozdielne, bez toho aby sa dôsledne vysporiadal s tým, že uloženie takejto povinnosti v právnom štáte nie je možné, keďže žalobca 1/ ako fyzická osoba nemôže plniť aj povinnosť uloženú súdom žalobcovi 2/ - teda právnickej osobe (a naopak), teda ručiť svojím celým majetkom za náhradu vadne vypočítaných súdom trov konania a právneho zastupovania v prospech nedobromyseľného žalovaného - zosnulého Q.. V. K. a advokáta Mgr. M. Biznára, o to viac, ak hodnota sporu v sume 30.559,31 eura ako súčet žalovaných súm 25.559,31 eura + 5.000 eur - teda súm žalovaných právnickou osobou samostatne a fyzickou osobou samostatne, teda nie spoločne a nerozdielne bola zlomyseľne a nie nestranne konajúcim sudcom JUDr. Pavol Uhrík vadne vypočítaná. Je teda nesporným, že zákonný sudca konajúci a rozhodujúci nespravodlivo si zlomyseľne vyhlášku č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhrade formou neprípustnej nadpráce a porušením práva rovnosti vadne "vysvetlil" - ergo ju v tejto tak jednoduchej veci vädne a neprípustné aplikoval. Dovolateľ napokon navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/102/2024-534 z 27. februára 2025, uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-505 z 13. augusta 2024, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co/21/2021-421 z 26. februára 2021, uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 z 19. novembra 2020 a rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-384 z 02. júla 2020.

5. K dovolaniu nebolo podané vyjadrenie, keďže súd prvej inštancie podané dovolanie protistrane nedoručoval.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po skúmaní, či sú splnené podmienky pre to, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie mohlo byť podrobené

dovolaciemu prieskumu zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu 1/ treba odmietnuť.

7. Procesné podmienky predstavujú základné procesné predpoklady, aby mohol súd autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. Existencia a splnenie procesných podmienok je predpokladom poskytnutia súdnej ochrany ohrozeným alebo poškodeným subjektívnym právam v rozsahu článku 1 CSP. Súd je povinný zisťovať ich existenciu a splnenie v každom štádiu konania, teda aj v štádiu konania dovolacieho.

8. Podľa § 161 ods. 1 a 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

9. Jednou z podmienok konania je procesná subjektivita strany konania, ktorú má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 61 CSP). Nedostatok procesnej subjektivity je dôvodom zastavenia konania (§ 62 CSP), ak však strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať (§ 63 ods. 1 CSP). V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve (§ 63 ods. 2 CSP). Ak to povaha sporu pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve (§ 63 ods. 3 CSP).

10. Dovolací súd v súvislosti s povinnosťou zisťovať existenciu a splnenie procesných podmienok aj v štádiu konania dovolacieho uvádza, že žalovaný Q.. V. K., R..V., zomrel dňa XX. V. XXXX, t.j. ešte pred vydaním uznesenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. augusta 2024 č.k. 10C/33/2013-505 a uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2025 č.k. 9Co/102/2024-534. Súd prvej inštancie a odvolací súd predmetnými uzneseniami zamietli návrh na opravu zrejmej nesprávnosti vo výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392. Napadnutým uznesením teda odvolací súd žiadnym spôsobom nezasiahol do práv a povinností žalovaného a preto sa dovolací súd stotožňuje s názorom odvolacieho súdu vysloveným v bode 4. napadnutého uznesenia.

11. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú

vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP.

14. Najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016, (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

15. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej vade došlo alebo nedošlo.

16. Pre účely ustanovenia § 420 CSP charakter rozhodnutia, ktorým sa rozhoduje o návrhu na opravu rozhodnutia (opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností), treba z povahy veci odvodzovať od charakteru rozhodnutia, ktorého oprava je navrhovaná, resp. ktoré sa má opraviť, a tiež od toho, čo má byť predmetom opravy. Samotné rozhodovanie o oprave totiž bez existencie toho, čo sa má prípadne opraviť, neprichádza do úvahy. Preto ak sa navrhuje oprava rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a oprava by sa mohla dotknúť práv a povinností strán, o ktorých bolo autoritatívne rozhodnuté, je aj rozhodnutie o takomto návrhu rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2018 sp. zn. 6Cdo/162/2018)

17. Véc prejednávajúci senát považuje za potrebné zhrnúť konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia. Konanie vo veci samej bolo skončené právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-384 dňa 09. 09. 2020 a konanie v časti rozhodovania o trovách konania právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 dňa 08. 02. 2021.

17.1. Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu z 27. februára 2025 č.k. 9Co/102/2024-534, ktorým dovolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 10C/33/2013-505 zo dňa 13. augusta 2024 o zamietnutí návrhu na opravu výroku uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 10C/33/2013-392 zo dňa 19. novembra 2020. Podaným dovolaním dovolateľ v konečnom dôsledku sleduje nápravu uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 10C/33/2013-392 z 19. novembra 2020, ktorým vyšší súdny úradník rozhodol o výške trov konania. Uznesením č.k. 10C/33/2013-402 z 15. januára 2021 bola zamietnutá sťažnosť žalobcov (teda aj dovolateľa) proti uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 10C/33/2013-392 z 19. novembra 2020. O odvolaní proti predmetnému uzneseniu rozhodol dovolací súd uznesením z 26. februára 2021 č.k. 5Co/21/2021- 421 tak, že odvolanie odmietol ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie neprípúšťa. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/119/2023 z 26. júla 2023 dovolanie žalobcov proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol. Dôvodil, že ak zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom neprípúšťa odvolanie, nemožno proti tomuto rozhodnutiu úspešne podať ani dovolanie.

17.2. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolateľ sa nápravy výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 zo dňa 19. novembra 2020 už domáhal prostredníctvom sťažnosti, odvolania a dovolania, pričom odvolanie a aj dovolanie boli príslušnými súdmi odmietnuté ako procesne neprípustné. Po odmietnutí dovolania podal dovolateľ (žalobca 1/) spolu s dnes už zaniknutým žalobcom 2/ návrh na opravu výroku uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 z 19. novembra 2020. Uznesením súdu prvej inštancie č.k. 10C/33/2013-505 zo dňa 13. augusta 2024 bol tento návrh na opravu zamietnutý, pričom dovolaním napadnutým uznesením odvolacieho súdu z 27. februára 2025 č.k. 9Co/102/2024-534 bolo toto uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu prípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu, nie je možné

vyvodiť z § 420 písm. f) CSP, keďže v prejednávanom prípade je jeho prípustnosť vylúčená z povahy rozhodnutia, ktorého opravy sa dovolateľ prostredníctvom podaného návrhu domáhal. Podaným návrhom sa dovolateľ domáhal opravy uznesenia o výške trov vydaného vyšším súdnym úradníkom. Dovolací súd má za to, že ak je vylúčená možnosť preskúmať uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/33/2013-392 v riadnom opravnom konaní vedenom pred odvolacím súdom, resp. v mimoriadnom opravnom konaní pred dovolacím súdom, treba za neprípustné považovať aj dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie o zamietnutí návrhu na jeho opravu. V opačnom prípade by nastala celkom absurdná situácia (argumentum ad absurdum), nedávajúca žiaden rozumný zmysel, kedy by dovolací súd preskúmaval uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené zamietnutie návrhu na opravu výroku uznesenia o výške trov konania vydaného vyšším súdnym úradníkom, zatiaľ čo v predchádzajúcom konaní bolo odvolanie, resp. aj dovolanie podané v súvislosti s uznesením o výške trov konania vydaného vyšším súdnym úradníkom príslušnými súdmi odmietnuté ako procesne neprípustné.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania žalobcu 1/ z § 420 písm. f) CSP nevyplýva a dovolací súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP bez skúmania, či v konaní došlo k namietanej vade.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.